МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ

ОФЕЛИЈА

ОФЕЛИЈА

Кад сам био дечак,
у мојој вароши младићи и девојке
одлазили су на старо швапско гробље
да воде љубав.

Лети би за њима остајала
само уваљана, испошћена, спржена трава
између нагнутих мермерних споменика.
Од олуја би се већ мокри
склањали у проваљене гробнице,
те скровите, џепне Сибилине пећине.

Питао сам се онако мален:
Како то да се не плаше смрти
која ту, сви знамо, живи?
Тек много касније
просветлила ме је спознаја
да Ерос и Танатос могу постати једно,
са истим венчићем цвећа у коси
и да могу носити име – Офелија.

КАКО УБРАТИ НАР

У свитање,
под првим зраком
који учини да у њему
коначно сазри крв,
убраћу нар.

Нећу допустити да пукне кора
и да се недужан изнутра
а савршен као васиона
помеша са светом.
Ја тако о песми.

Биће крај октобра.
Опало лишће свуд по стећцима.
Читаћу шта пише...
Ходаћу
по невидљивим хумкама,
вијугајући између
међа и омеђина
у старом ваздуху.
Ћутаћу у себи Персефонин вапај
и шум давно покошеног црног жита
у Житомислићу.

НЕ КАСНИМ

Само на рушевинама
старих градова
осећам се као у завичају,
као у својој колевци.

Дубоку и тешку блискост ћутим
са сваким стубом,
сваком циглом.
са сваким клесаним каменом.

Позориште, или попришгте
на коме су лавови
малопре растргли гладијатора,
свеједно ми је.

Ту живи онај дух игре
који ме никада није напустио...

Још када негде угледам
сунчани сат,
могу да се уверим
да у сагласности са временом
проводим и овај дан,
век и миленијум
и да, зацело, никада и нигде
не касним.

У СУТОН

Кад односе старе ствари,
они носе и оно што има везе са нама.
Пре него што изнесу овај кауч,
да седнем још једном на њ.
Отац је на њему издахнуо.
Било је вече, после картања,
гледао је пренос из Сан Рема.
Мајка је правила колаче.
Чуо сам њене крике и дошао.
Надао сам се да још није изашао,
или бар није затворио за собом врата,
она што се једном затварају.
Дозивао сам га као да је далеко,
као да не може да ме чује,
као да је пијан,
или онесвешћен.
Његово лице је било једнозначно
као позоришна маска.

До краја, смећари ће однети
све наше ствари.
Слепи миш ловац,
у непредвидивом лету,
у неки тихи сутон,
оставиће и твој реверс
на баштенском столу, на пример.
Важно је да неког буде ту
да се побрине за остало.

ГУСЛАР

Стефану Бајовићу

Двогодишњи дечак,
на дедином колену,
пева начином гуслара.
Поима да гусала нема
и у неком стању
између журбе и морања,
не прекидајући речитатив,
узима прутић са стола
па њиме као гудалом,
сада већ спојен са собом,
превлачи преко колена.
Глас му поиграва у вибрату,
занос му надима груди.
Ни сувог јавора,
ни јареће коже,
ни струне из коњског репа,
а преда мном светли
Платонова идеја гуслара.